ממשכן [א]כתיב הכא [1]זאת התורה אדם כי ימות באהל וכתיב התם [2]ויפרוש את האהל על המשכן מה להלן של פשתן קרוי אהל אף כאן של פשתן קרוי אהל אי מה להלן שזורין וחוטן כפול ו' אף כאן שזורין וחוטן כפול ו' ת"ל א) אהל אהל ריבה אי אהל אהל ריבה אפילו כל מילי נמי אם כן גזירה שוה מאי אהני ליה ואימא מה להלן קרשים אף כאן קרשים אמר קרא [3]ועשית קרשים למשכן [ב]משכן קרוי משכן ואין קרשים קרויין משכן אלא מעתה [4]ועשית מכסה לאהל הכי נמי מכסה לא איקרי אהל אלא הא דבעי רבי אלעזר עור בהמה טמאה מהו שיטמא באהל המת השתא עור בהמה טהורה לא מטמא עור בהמה טמאה מיבעיא שאני התם דהדר אהדריה קרא דכתיב [5]ונשאו את יריעות המשכן ואת אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר עליו מקיש עליון לתחתון מה תחתון קרוי אהל אף עליון קרוי אהל: גופא בעי רבי אלעזר [ד]עור בהמה טמאה מהו שיטמא טומאת אהלין מאי קמיבעיא ליה אמר רב אדא בר אהבה תחש שהיה בימי משה קמיבעיא ליה טמא היה או טהור היה אמר רב יוסף מאי תיבעי ליה תנינא לא הוכשרו למלאכת שמים אלא עור בהמה טהורה בלבד מתיב רבי אבא רבי יהודה אומר שני מכסאות היו אחד של עורות אילים מאדמים ואחד של עורות תחשים רבי נחמיה אומר מכסה אחד היה ודומה כמין תלא אילן והא תלא אילן טמא הוא ה"ק כמין תלא אילן הוא שיש בו גוונין הרבה ולא תלא אילן דאילו התם טמא והכא טהור [ה]א"ר יוסף א"ה היינו דמתרגמינן ססגונא ששש בגוונין הרבה רבא אמר עור בהמה טמאה דמטמא באהל המת מהכא דתניא [6]עור או בעור ריבה ב) עור בהמה טמאה [ו]ושלקה ביד כהן [ח]קיצץ מכולן ועשה אחת מהן מנין תלמוד לומר [6]או בכל מלאכת עור ואיכא למיפרך מה לנגעים שכן שתי וערב טמא בהן אלא גמר משרצים דתניא עור אין לי אלא עור בהמה טהורה עור בהמה טמאה מנין תלמוד לומר [7]או עור ואיכא למיפרך מה לשרצים שכן מטמאין בכעדשה נגעים יוכיחו וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שעור טמא בהן ועשה עור בהמה טמאה כעור בהמה טהורה אף אני אביא אהל המת שעור טמא בו ונעשה בו עור בהמה טמאה כעור בהמה טהורה אמר ליה רבא מברניש לרב אשי איכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן טמאין בפחות מכזית תאמר במת שאינו מטמא אלא בכזית אלא אמר רבא מברניש

אתיא

ממשכן. דלא הוה ביה שום יוצא מן העץ אלא פשתן כדכתיב ט) עשר יריעות שש משזר: **שזורין.** טורצ"ש בלע"ז דכתיב משזר: **וחוטן כפול ששה.** כדאמרינן בפ' בא לו דסדר יומא (דף עא:) דברים שנאמר בהן שש חוטן כפול ששה. ואי קשיא כיון דיליף ממשכן כלים ואדם שתחת גג הבית וכל שאר אהלים דלא דמו למשכן מנלן דמטמו בספרי ג) תניא מנין לעשות שאר המאהילים כאהל אמרת מה מצורע הקל עשה בו כל המאהיל כו': **אף כאן קרשים.** ואימא דעץ נמי איקרי אהל: **משכן קרוי משכן.** כגון עשר יריעות שש משזר ומשכן איקרי אהל דכתיב (שמות לט) את משכן אהל מועד: **הכי נמי.** דמכסה עורות לאו אהל ולענין טומאה נמי לא מקבל: **השתא עור בהמה טהורה.** כגון אילים מאדמים: **מה תחתון.** עשתי עשרה יריעות עזים לאהל על המשכן. דמשכן היינו עשר יריעות המחוברות בקרסי זהב מלמעלה מהן אהל יריעות עזים ולמעלה מהן מכסה העורות: **מאי קמיבעי ליה.** הא ממשכן גמר לה ר' ד) (אליעזר) לעיל בריש שמעתין והתם טהורה היא דהוי למלאכת משכן: **מכסה אחד היה.** חציו של אילים וחציו של תחשים ולמעלה דקרא אתרוייהו כתיב דבין אילים בין תחשים היה מכסה אחד מלמעלה לאהל יריעות העזים: **תלא אילן.** חיה טמאה היא ומנומרת בגוונין: **אי הכי.** סייעתא היא: **ששש.** ששמח ביופיו בגוונין: **עור או בעור.** גבי נגעים כתיב או בעור ה) והוה מצי למכתב או עור: **ושלקה ביד כהן.** משהראהו ביד כהן נעשה נגע ומתחלה לא היה נגע: **קצץ מכולן.** מכל האמורים בפסוק ומדבקן יחד: שרצים מטמאין בכעדשה ומת בכזית ונגעים בבגדים והוא פחות מכזית: **אף אני אביא אהל המת שעור טמא בו.** כדאמר לעיל מקיש עליון לתחתון דקרוי אהל: ו) **שאינה מטמאה בנגעים.** דהא צמר ופשתים כתיב:

מטמא

ויפרוש את האהל וגו'. תימה לר"י מנא ליה דהאי אהל היינו שש משזר אימא היינו יריעות עזים דאשכחנא בהדיא דאיקרי אהל כדכתיב ועשית יריעות עזים לאהל על המשכן וכן משמע פשטיה דקרא ויפרוש את האהל דהיינו יריעות עזים על המשכן ג) דהיינו שש משזר כדכתיב ואת המשכן תעשה עשר יריעות שש משזר ויש לומר דדייק משום דקרא כתיב בהקמת המשכן וחשיב לעיל בסדר הקמתן דמתחלה נתן אדנים (ואח"כ עמודים) (א) ואחר כך הקרשים וכתיב אחר הקרשים ויפרוש את האהל משמע היינו יריעות התחתונות שהם שש משזר דהם תחלת הפרשה ותימה דאמאי לא יליף מהא דמשכן היינו יריעות שש משזר כדכתיב ואת המשכן תעשה וגו' ומשכן איקרי אהל דכתיב את משכן אהל מועד ושמא אהאי קרא סמיך: **אם כן** ג"ש **מאי אהני** ליה. והא דאמר כל פותח טפח מביא את הטומאה היינו מק"ו ממצורע כדיליף בספרי וכדפיר' בקונטרס וא"ת והיכי יליף נימא דיו כמצורע שלא יטמא אלא טומאת ערב ודווקא בעומד או ביושב ולא עובר כדתניא במסכת נגעים ומייתי לה ז)ובפ"ק דקדושין (ד' לג:) טמא יושב תחת האילן וטהור עובר טמא כו' וי"ל דאינו אלא גילוי מילתא בעלמא מק"ו דמצורע דלית לן למילף אהל אהל ממשכן לענין למעט הבאת טומאה בשאר אהלים דלאו פשתן ולא ילפינן ממשכן אלא לטומאת עצמו אפילו מחובר דדוקא פשתן ולא שאר יוצא מן העץ ולענין אהל שאינו עשוי בידי אדם לרבי יהודה בפ"ב דסוכה (דף כא. ושם) דלא מצינן למילף ממצורע ולא אשכחן ביה קרא לא למעט ולא לרבות (ב) ח)אהל שאינו עשוי בידי אדם: **אי** מה להלן קרשים כו'. פירש בקונטרס דאף עץ יהא קרוי אהל וקשה לריב"א דהא דפנות אין קרויות אהל אלא המכס' שלמעלה הוא קרוי אהל ומפ' דה"ק אי מה להלן קרשים בהדי פשתן אף כאן בטומאת אהל קרשים בהדי פשתן ואע"ג דאהל אהל ריבה לענין דלא בעינן שזורים ולכפול ששה וכן לענין דלא בעינן צמר ופשתים יחד כי התם אלא אפילו פשתים ולא צמר מ"מ פריך דליהוי קרשים בהדי פשתים דשם אהל קרוי עם הכיסוי ועם הדפנות: **ואין** קרשים קרויים משכן. וקשה לר"י הא כתיב יהיה סרוח על צדי המשכן מזה ומזה לכסותו ואמר לקמן בהזורק (דף צח:) לכסות אמה של קרשים ואיכא למ"ד אמה של אדנים אלמא דקרשים איקרי משכן ויש לומר דצדי המשכן איקרי ולא משכן: **ריבה** עור בהמה טמאה. פירש רבינו שמואל דלהכי איצטריך לרבויי עור בהמה טמאה כדקתני בת"כ (פ' תזריע) צמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאכל כו' דומיא דצמר שהוא דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאכלת בהמה גסה נאכלת ואין נאכלת עד שתהא מרבה עורות שרצים תלמוד לומר ט)בעור בעור ונראה דהא דנקט בהמה גסה נאכלת אגב אחריני נקט דאיהי לא בעיא קרא דהא בשמעתין ילפינן לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאילים: **ושלקה** ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דאיצטריך לרבויי משום דכתיב והבגד כי יהיה בו נגע צרעת וגו' והראה אל הכהן דמשמע דאם לא היתה בו נגע קודם שהראהו לכהן טהור: **שבן** שתי וערב טמא בהן. מה שאין כן במת כדנפקא לן בפרק במה אשה (לקמן דף סד.): **אלא** גמר משרצים דתניא עור אין לי אלא עור של בהמה טהורה. וא"ת מנלן דאיירי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו בנגעים דהכא כתיב שק וה"א מה שק מין בהמה דקה ונאכל כדמוכח בת"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העזים אף עור מין בהמה דקה ונאכל אע"ג דבת"כ מרבה אף שק הבא מחזיר שהוא דבר טמא אפ"ה הוה אמינא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו של עזים ולא הוקש למאי דמרבי בשק לכך איצטריך ריבוי. הרב פורת: **מה** לשרצים. וליכא למיפרך שיטמא מת בכעדשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י ונילף מת משרצים בגזירה שוה דבגד ועור כדאמר לקמן בפרק במה אשה (ג"ז שם) ואומר ר"י משום דג"ש דאהל אהל ממשכן סתרה לה לכך איצטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ש לא איירי בטומאת אהל [המת] עצמו המחובר:

אתיא

מסורת הש"ס

א) מעילה יח. ע"ש, ב) [שמות כו], ג) [חוקת יט יד], ד) נ"ל אלעזר, ה) [ויקרא יג], ו) [שייך לע"ב], ז) [ברכות כה.], ח) רש"ל מחק תיבת אהל, ט) פ"א או בעור.

◆

תורה אור השלם

1 זאת התורה אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים: במדבר יט יד

2 ויפרש את האהל על המשכן וישם את מכסה האהל עליו מלמעלה כאשר צוה יי את משה: שמות מ יט

3 ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים: שמות כו טו

4 ועשית מכסה לאהל ערת אילם מאדמים ומכסה ערת תחשים מלמעלה: שמות כו יד

5 ונשאו את יריעת המשכן ואת אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר עליו מלמעלה ואת מסך פתח אהל מועד: במדבר ד כה

6 או בשתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מלאכת עור: ויקרא יג מח

7 וכל אשר יפל עליו מהם במתם יטמא מכל כלי עץ או בגד או עור או שק כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם במים יובא וטמא עד הערב וטהר: ויקרא יא לב

◆

לעוי רש"י

ריטורי"ש. מפותלים.

◆

מוסף רש"י

אהל אהל ריבה. אהלים מוצא כסויי נפרשת פרה (סוכה כא.).

◆

רבינו חננאל

ממשכן כתיב זאת התורה אדם כי ימות באהל וכתיב ויפרוש את האהל על המשכן. מה להלן שש ותכלת, והן צמר ופשתים, אף הכא צמר ופשתים. כיון דיליף אהל דטומאה מאהל משכן. בעי ר' אלעזר עור בהמה טמאה מהו שיטמא באהל המת. ומיבעיא ליה תחש שהיה בימי משה טהור היה או טמא היה. ומפרש רב יוסף תנינא, לא הוכשרו למלאכת שמים אלא עור בהמה טהורה בלבד. איני והא״ר נחמיה דומה כמין תלא אילן ותלא אילן טמא הוא. ושנינן דומה לו שיש לו גוונין הרבה כמותו, אבל טהור הוא. רבה אמר עור בהמה טמאה דמטמאה באהל המת אתי בק״ו מנגעים, דתניא היה לו לומר עור, למה כתב בעור, לרבות עור בהמה טמאה ושלקה ביד כהן שמטמאה בנגעים. קיצץ מכולן, פי׳ כגון שנטל מזה העור רצועה ומזה רצועה ודיבקן ועשאן אחד, מנין שמטמאה בנגעים ת״ל או בכל מלאכת עור. פי׳ שלקה ביד כהן, כגון שהחזיק הכהן בעור לבודקו ועודנו בידו לקה בצרעת לאלתר. איכא למיפרך מה לנגעים שכן מיטמאין שתי וערב כו'. מה הצד השוה שבהן שכן טומאתן פחות מכזית הבגדים טומאתן בנגעים והשרץ בכעדשה. אלא

עין משפט נר מצוה

פב א ב ג מיי' פי"ה מהלכות טומאת מת הלכה יב:

פג ד מיי' פי"ו מהלכות טומאת צרעת הל"ז:

פד ה מיי' שם פי"ב הלכה יב:

◆

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ויפרוש וכו' דמתחלה נתן אדנים ואח"כ קרשים ואח"כ עמודים וכתיב אחר העמודים ויפרוש את האהל: (ב) ד"ה א"כ וכו' לא למעט ולא לרבות הס"ד והשאר נמחק:

◆

גליון הש"ס

גמ' אמר רב יוסף א"ה היינו דמתרגמינן. עי' קדושין דף מו ע"א תוס' ד"ה אריי:

◆

תוס' ישנים

א) הקשה מהר"ם מה צריך אהל אהל ריבה לילף מק"ו מגולה של עזים דלא מטמאה בנגעים מטמאה באהל המת שאין חוטן כפול ששה דמטמאה בנגעים לא כ"ש יותר דהכא קיימינן אליבא דר"א דלית ליה ק"ו מדבעי בסמוך עור בהמה טמאה מהו והני דלית להו ק"ו דרשי אהל אהל לדרשה אחריתא: ב) נראה קצת דכל כלי עור דכתיב במת ושכבת זרע דלאתי לדרשה אחריתא ילא לעור בהמה טמאה דא"כ הקשי אמאי איצטריך למיכתביהו דליתי בג"ש דבגד ועור משרצים: ג) דאי על האהל הוי יריעות שש משזר ועל המשכן היינו על הקרשים הא אין הקרשים קרויים משכן:

◆

רב נסים גאון

אי מה להלן שזורין וחוטן כפול ו'. אף כאן שזורין וחוטן כפול ו'. ותמצא עוד עיקרו במס' יומא בפרק בא לו כהן גדול (דף עא) ת״ר בגדים שנאמר בהן שש חוטן כפול ו' וכו'. ואמרו קראי כמה הוו שיתא חד לגופיה דכיתנא ניהו, וחד שיהו שזורין, וחד לחוטן שיהא כפול ו'. ומהנה ידע לנו כי כל בגד שכתב בהן שש העשויים במשכן היו שזורים וחוטן כפול ו'.

תאמר במת שאינו מטמא אלא בכזית. עיקר דילה בספרי הנוגע במת יכול כל שהוא וכו', אחר שרבה הכתוב מיעט, אמרו כזית מן המת טמא שכן היא תחלת ברייתו. ובמשנה במסכת אהלות בפרק ב' אלו מטמאין באהל המת וכזית מן המת, ולא היה ביניהם הפרש והוא כבר פירשנו בפרק ג' כזית מן המת פתחו בטפח והמת פתחו בד' טפחים, ובתוספתא בראש סדר טהרות חומר בכזית (מזה) [מן] המת שכזית פתחו בטפח ומת פתחו בד' טפחים, ובתוספתא דמגילה בפרק א' אין בין כזית מן המת למת אלא שכזית מן המת פתחו בד' טפחים.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones